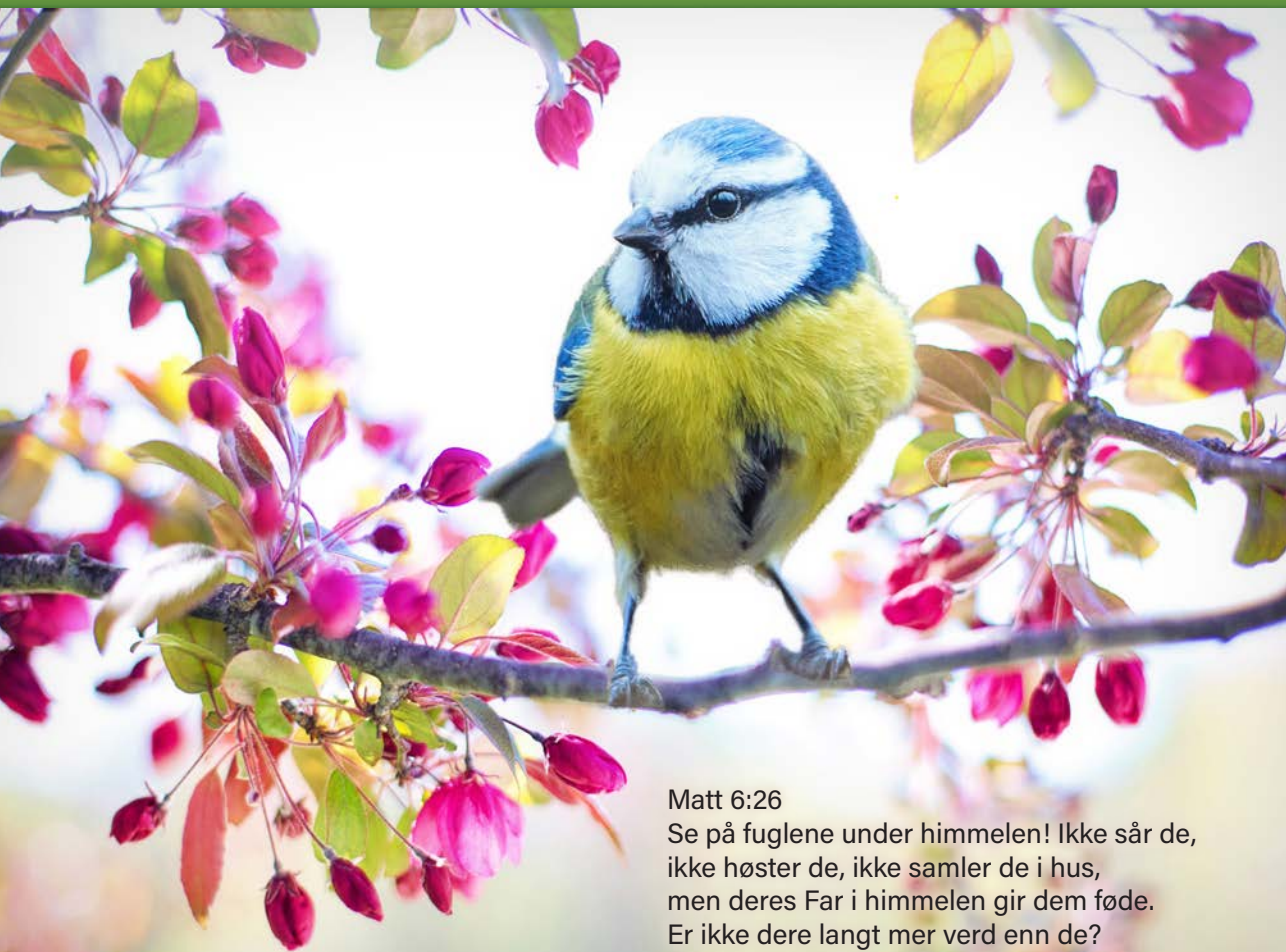

BIBELSK TRO

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

2/2022
31. årgang

Matt 6:26

Se på fuglene under himmelen! Ikke sår de, ikke høster de, ikke samler de i hus, men deres Far i himmelen gir dem føde. Er ikke dere langt mer verd enn de?

I dette nummeret:

- Statens nye religion – dyrkelsen av Baal og Astarte
- Jesus måtte dø som vår stedfortreder
- Jesus Kristus, vår Frelser og forbilde

www.bibelsk-tro.no

PÅ BIBELENS Stiftelse GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å framme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord – slik det opprinnelig ble gitt – er uten feil og selvmotsigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, pensjonert vaktmester Dagfinn Natland, Mangor Goa, avd.leder Olav Stokka,

Rådet:

Lektor/cand.theol. Eivind Gjerde, pensjonert lektor/cand. theol. Arvid Joramo, Sivilingeniør John Peder Samdal, pensjonert stålverksarbeider Kjell Magnor Kvalvåg, Controller Finn-Widar Knutzen, lærer Kåre Nordpoll

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, pensjonert adjunkt Gunnar Holth, Controller Finn-Widar Knutzen, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø,

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 67,
4349 Bryne

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig tidsskrift
på evangelisk-luthersk
grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 67, 4349 Bryne
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafstrsjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Vipps: 538699
Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Mobil: 905 49 821

*Redaksjonen er ansvarlig for alt
som kommer fram i lederspalten.
Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke alle
disse, men er ansvarlig for at
ikke noe bryter med stiftelsens
formål og grunnlag. Unntak fra
dette kan være ytringer i klipp-
og leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Jarle Goa

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Foto på forsiden:
Jill Wellington
pixabay

Statens nye religion – dyrkelsen av Baal og Astarte
Av Eivind Gjerde..... 4

Smertens lønn
Av Olav Nergård 7

Håp over graven
Av Carl Fr. Wisløff..... 8

Under oljetrærnes skygger
Av Søren Dahl 8

Korsets sanger
Av Gunnar Holth 9

Tornekrona og purpurkappe
Av Ove Eikje 12

Jesus måtte dø som vår stedfortreder
Av Per Bergene Holm 13

Kristi vanære
Av Fredrik Wisløff 17

Jesus Kristus, vår Frelser og forbilde
Av Olav Hermod Kydland 19

Hvor er lammet?
Av Niels Peder Madsen 23

Levende med mange beviser
Av Kjell Dahlene 23

Er du forberedt på å dø?
Av Martin Luther 29

**Ditt kors, o Krist, ble verdens sol,
dets lys ei grenser kjenner,
ditt kors, o Krist, ble ærens stol,
der livets luer brenner.**

(Nr. 248 v. 1 i Sangboken)

Neste nummer kommer i mai

Statens nye religion – dyrkelsen av Baal og Astarte

AV EIVIND GJERDE

Vårt kjære fedreland Norge har vært sterkt påvirket av kristen tro i over tusen år. Men en antikristelig, gudfiendtlig og hatefull religion er i ferd med å etablere seg og ta hegemoni i vårt kjære Norge. Det er en gammel ond religion som har dukket opp igjen. Den viser sitt stygge ansikt mer tydelig for hver dag som går. Det er den moderne dyrkelsen av Baal og Astarte vi taler om!

Guds folk i Den gamle pakts tid hadde en religiøs dødsfiende, nemlig Baal- og Astarte-dyrkelsen. Folkeslagene rundt Israel drev med dette. Dette avskyelige avguderiet lokket sterkt på israelittene og mange av dem forkastet Herren og vendte seg mot disse urene demonene som stod bak Baal og Astarte.

Hvem var Baal og Astarte? Baal var en mannlig avlings og fruktbarhetsgud. Baal betyr «herre» eller «eier». Det var en Baal for hvert område. Kultisk prostitusjon hørte med i dyrkelsen. Det er derfor rett å kalle ham for en sexgud. Vi har et grusomt eksempel på dette i 4 Mosebok kapitel 25. Der kan vi lese hvordan israelittene begynte å drive hor med Moabs døtre som innbød folket til offermåltidene for avgudene sine. Det står at folket åt og tilbad moabittenes guder. Den fremste av disse blir nevnt ved navn. Han het Ba`al Peor. Det mennene i Moab ikke maktet å gjøre med Israel, klarte kvinnene ved hjelp av seksuelle fristelser å gjøre.

Astarte var på samme måte en kvinnelig fruktbarhetsgudinne som ble dyrket på samme skjendige måten som Baal. Menn og kvinner i hennes templer kunne hengi seg til prostitusjon til hennes ære. I 2 Kongebok 23,13 blir Astarte kalt for sidoniernes motbydelighet.

Disse onde sexgudene er i høyeste grad

levende blant oss i dag. Tragisk i så måte er deler av vårt kongehus. Vår egen prinsesse Märtha Louise som burde ha tilbedt Jesus Kristus og æret ham, har forkastet sannheten og vendt seg mot løgnen. Hun startet i 2007 sammen med Elisabeth Nordeng sin engleskole kalt Astarte Education, som nå heter Astarte Inspiration.

Folkeslagene rundt Israel drev også med barneofring til ære for Baal. Den samme grusomhet dristet til og med israelittene seg også til å gjøre. Gud taler til profeten Jeremias og sier: *«De bygde offerhauger for Ba`al for å brenne sine sønner i ilden til brennoffer for Ba`al, noe som jeg ikke har på budt og ikke har talt om, og som ikke er oppkommet i mitt hjerte. Se derfor skal dager kommer, sier Herren, da en ikke lengde skal kalle dette stedet Tofet eller Hinnoms sønns dal, men Drapsdalen. Og på dette stedet vil jeg gjøre Judas og Jerusalems planer til intet. Jeg vil la dem falle for fienders sverd... (19,5-7a).*

Fosterdrapsloven av 1978 tillater vårt folk å gjøre det samme, men mer skjult på sykehusene sine gynekologiske avdelinger. De ufødte barna ofres på grunn av mødrene og fedrenes sexdyrkelse. Det er den samme onde ånd som er virksom her som var i det gamle Israel. Det er intet nytt under solen.

Den sataniske ånden har fremmet det som vi i dag kaller for den radikale kjønnsteorien. Den er Baal- og Astarte-dyrkelsens fremste utslag i landet vårt i dag. Den radikale kjønnsteorien har etablert seg i Norge med statens og lovverkets beskyttelse.

Den radikale kjønnsteorien sier at det er opp til det enkelte mennesket å definere sitt kjønn ut fra hva det føler at det er. Dette er

denne nye religionen sitt grunn dogme. Det enkelte mennesket skal selv bestemme ut fra sine følelser hva det er. En mann kan føle seg som en kvinne og da er han en kvinne selv om kroppen tilhører en mann. En kvinne kan på samme måte hevde at hun er en mann, og da skal alle godta det. Dersom du ikke gjør det, krenker du denne transpersonen. Til det er å si at en kristen aldri kan godta en slik komplett galskap, for det er galskap det er. En biologisk mann er en biologisk mann til sin døyand dag, og det samme gjelder en kvinne. Det kommer overhodet ikke an på hva et enkeltmenneske føler at det er, men hva det er fra Guds skaperhånd. Den radikale kjønnteorien hevder også med styrke at et menneske kan ha seksuelle relasjoner med hvem og hvor mange det vil, bare det ikke skader andre.

Den radikale kjønnteorien gjør mennesket til sin egen Gud og herre og tragiske nok til sin egen ødelegger. Det selvsentret og selvdrykende mennesket vil styre seg selv ned i fortapelse og undergang om det ikke vender seg til Jesus Kristus og blir frelst.

Hvorfor skjer denne onde galskapen fremfor våre øyne? Jo, fordi Gud er forkastet og Gud har overgitt de menneskene som forsvarer dette til et sinn som intet duger. Den er svært farlig å stå Gud og sannheten imot. Gud lar seg ikke spotte. Romerbrevet kapittel 1 sier klart at de som praktiserer sodomi om de er menn eller kvinner er overgitt til et udugelig sinn: *«Og ettersom de ikke brydde seg om å eie Gud i kunnskap, overga Gud dem til et udugelig sinn, så de gjør slikt som ikke sømmer seg. De er fulle av allslags urett, umoral, griskhet, ondskap, fulle av misunnelse, mordlyst og strid, svik og falskhet. (v.27-28)*

Til efeserne skriver apostelen Paulus: *«Også dere har han gjort levende, dere som var døde ved deres overtredelser og synder. I disse vandret dere før på denne verdens vis, etter høvdingen over luftens makter, den ånd som nå er virksom i vantroens barn. Også vi vandret alle blant dem i vårt kjøds lyster, og*

vi gjorde kjødets og tankenes vilje. Vi var av naturen vredens barn likesom de andre.»

Dette ordet viser klart den forferdelige tilstanden de ufrelste er under. De styres og ledes av Satan selv. Han driver dem til å gjøre kjødets og tankenes vilje. Desto mer makt han får i et samfunn og over de ufrelste, desto mer lovløst, sinnsykt og hysterisk utvikler samfunnet seg. Det er dessverre vår tid et slående bevis på.

Den berømte russiske forfatteren Fjodor Dostojevskij (1821-1881) sa at dersom Gud var død, var alt tillatt. Det er akkurat slik mange i vårt land og i den vestlige kulturen ønsker å tenke. De prøver innbitt å fornekte Guds eksistens og forkaste Jesus Kristus, for å kunne la seg lede av sine syndige følelser, lyster og begjær. Den veien de går på fører til undergang både her i tiden og i evigheten.

Det er forferdelige å være uten Gud og uten håp i denne verden. Det mennesket som har forkastet Gud driver omkring på lystenes hav og ødelegger seg mer og mer. Det lar seg lede av tidsåndens onde tanker. Det har mistet ankerfeste og raser gjennom tiden i mørke og motløsthet.

Et veldig ansvar for at mange mennesker i Norge og resten av den vestlige verden har det slik er bibelkritikken. Bibelkritikkens inntog mellom teologene, har hatt det mest tragiske følger for den norske kristenheten. Ikke minst gjelder det Den norske kirke som har blitt mer og mer liberal. I vår tid er den direkte fiendtlig innstilt mot levende bibeltro kristendom. Den har i tillegg blitt en forfølgermakt. Det har vi sett i spørsmålet om kvinnelige prester, fosterdrap

Angående Bibelsk Tro!

Det er anledning til å få Bibelsk Tro som pdf som vedlegg til e-mail. Dersom du ønsker det, vennligst oppgi ditt navn og adresse + din e-mailadresse til btpost@bibelsk-tro.no

og homofilt samliv. Prester i Den norske kirken har blitt presset ut av sine stillinger fordi de har villet holde fast på Bibelens klassiske lære.

Bibelkritikkens onde og sataniske gift har også trengt seg inn i de kristne lekmannsorganisasjonene og frikirkene. Frafallet har ikke kommet så langt der, men utviklingen er urovekkende.

Den norske kirkens frafall og forfall, sammen med at de aller fleste kristne har skikket seg lik med denne verden, har ført til at Den norske staten er blitt ytterligere sekularisert. Det er svært liten respekt for den kristne troen på Stortinget, i regjeringen, i mediene og mellom akademikere i dag. Den kristne tro regnes som fiendtlig mot enkeltmenneskets frihet. Mange såkalte opplyste og moderne mennesker vil ikke ha noen moralske bånd med religiøs begrunnelse på seg. De vil være frie og leve akkurat som de vil, bare de ikke krenker andre. Bibeltro kristne blir sammenlignet med fundamentalistiske muslimer. Det bibeltro kristne blir mer og mer sett på som fiender av folket. Den fysiske forfølgelsen er like om hjørnet.

Den norske Grunnloven slår fortsatt fast at i §2 at værdigrundlager forbliver vor kristne og humanistiske arv, men det er svært lite igjen av denne arven. Den blir i dag forsøkt å kaste på historiens skraphaug.

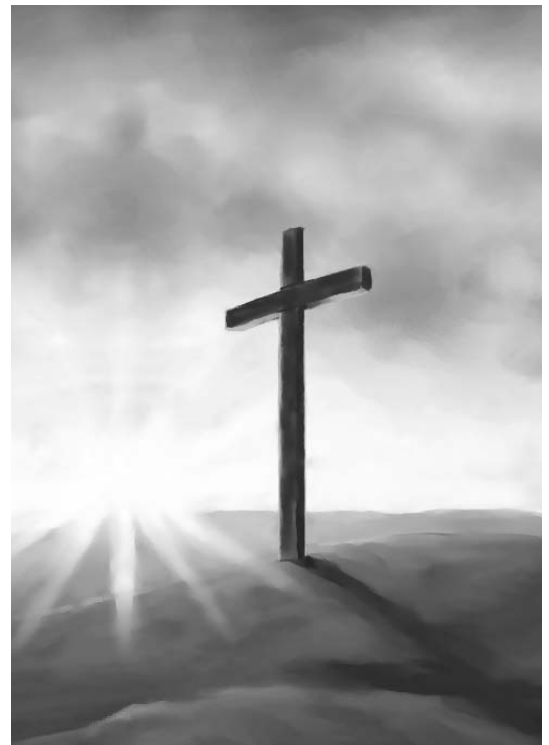
Hva skal Guds vesle menighet i en tid som vår tenke? Her kommer Guds Ord oss til hjelp og aldri har vel ordet i Judas brev vært mer aktuelt enn i dag: *«Dere kjære! Mens jeg var ivrig opptatt med å skrive til dere om vår felles frelse, fant jeg det nødvendig å skrive til dere for å formane dere til å stride for den troen som en gang for alle er blitt overgitt til de hellige.»* (v.3)

Vi skal holde fast på og kjempe for den troen som en gang for alltid er blitt overgitt til de hellige: Jesus Kristus forandrer seg ikke. Gud, Den Hellige Ånd forandrer seg ikke og Gud Far forandrer seg ikke. Jesus Kristus er i går og i dag den samme. Ja, til evig tid!

Vi må huske at Satan løper et stormløp mot Gud Far og Hans Salvede Guds Sønn i dag.

Aller minst tåler han påskens budskap. Aller minst tåler han Ordet om korset. Aller minst tåler han Jesus Kristus og de som hører ham til. Hans hovedmål gjennom statens nye religion, den moderne Baal og Astarte-dyrkelsen, er å ramme oss som tror på Jesus Kristus. Men vi skal stå fast. Vi skal ikke svikte Jesus Kristus gjennom å vike fra, forkaste eller omskrive hans ord for å marsjere i pakt med tidsåndens diktatur gjennom den radikale kjønnsteorien.

Satans og alle hans leiesvenner innen Den norske kirke, politikk, media og academia har tapt. Desto mer deres ondskap får utbre seg, desto større blir deres nederlag. Deres grusomme synder skal finne dem igjen på dommens dag. En evig ild under Guds dom og vrede er det som venter dem. Derfor må kallet til omvendelse lyde sterkere enn før: Vend om til den korsfestede og oppstandne Jesus Kristus. Vend om fra avgudene! Vend om fra statens nye religion. Vend om fra Baal og Astarte-dyrkelsen. □

Smertens lønn

Av Olav Nergård

Å tenk, jeg har
hans svar,
som bar
min synd og skyld og straff på seg.
Ved ham er himlens Gud min far.
Hans skrift og tale er meg klar.
Og hvem er salig? Det er jeg.

Så er han her
meg nær
især
når hjertets indre nød er stor,
når synden blir meg tung og svær
- den størst byrden som jeg bær'.
Da løser han meg ved sitt ord.

Han kom hit ned
og stred
og led,
som menneske og som Guds Sønn,
til full forsoning i mitt sted.
Slik er han selv mitt liv, min fred.
Og slik er jeg hans smertes lønn.

(Fra heftet "Alt i Jesus" Utgitt av Stiftelsen "På Bibelens Grunn" 2005)

Håp over graven

AV CARL FR. WISLØFF

”Og Josef fra Arimatea tok Jesu legeme og svøpte det i et rent, fint linklede og la det i sin nye grav, som han hadde latt hugge i klippen, og han veltet en stor sten for døren til graven, og gikk bort.” Matt 27,59 ff

Fra Langfredag til Påskemorgen lå Jesus i graven. Det er godt å tenke på det også. Han ble prøvet i alt i likhet med oss, sier Bibelen. Hebr 4,15. Det er menneskenes lodd en gang å dø og å bli lagt i graven. Hebr 9,27.

Ingen dweler vel gjerne ved tanken på sin egen grav. De fleste skyver nok tanken fra seg. Men samtidig vet en jo at stunden kommer – min stund, da jeg skal ned i graven.

Da er det godt å tenke på at Jesus er prøvet også i dette. Han har selv ligget i graven, og derved har han – som de gamle pleide å si – helliget graven for oss.

Derfor lyser det også håp over graven for den som tror på Jesus:

Ligger jeg i syndens veie,
ligger jeg i armod ned,
ligger jeg på sykdoms leie,

ligger jeg i usselhet –
ligger jeg fortrenget, forhatt,
og av verden helt forlatt,
skal jeg hus i graven tage –
å, der er dog håp tilbake!
(RL 341,3)

Også dette er han prøvet i. Men som graven ikke kunne holde på Jesus da han stod opp på den tredje dag, slik skal han også oppvekke alle som tror på ham.

Bibelen viser oss at ikke alle skal dø; de som lever i tro den dag Jesus kommer for å hente sine, skal sammen med de troende hensovende rykkes opp og møte Herren. 1 Tess 4,15 ff. Det er det store håp.

Men om Herren ennå venter med å komme, skal vi legges i grav. Hvor godt å tenke på at Jesus har helliget graven for oss. Døden er ikke det siste – oppstandelsen morgen skal gry med liv og salighet for den som tror.

(Fra andaktsboka ”Daglig Brød”, 10. april, Lunde Forlag) □

Under oljetrærnes skygger

AV SØREN DAHL

”--- Der var det er hage, og i den gikk han og hans disipler inn. Men også Judas, som forrådde ham, kjente stedet, for Jesus kom ofte sammen med sine disipler der.” (Joh 18,2)

Mens hele Jerusalem har gått til ro og sover, går Jesus med den lille flokken sin i fullmånenes dempende lys over Oljebergets skråning ned til Getsemane. Det er hagen med de mektige oljetrærne, hvor Jesus ofte hadde vært sammen med disiplene sine. Getsemane betyr

”Oljepresse”. Det minner oss om det vi leser hos Jesaja 63,2 *”Hvorfor er din kledning så rød, lik klærne til han som trækker vinpressen?”*

Lidelseshistorien begynner i en hage. I en hage begynte også menneskehetens historie. Det var i Edens hage, Paradiset. Augustin sier: *”Det sømmer seg at legens blod ble utgytt i en hage til legemiddel, for i en hage hadde sykdommen sin opprinnelse.”*

Her var det at synden kom inn i verden og

skilte menneskene fra Paradiset og fra Gud. Dypt inne i hvert menneskes bryst er det en dunkel anelse om et tapt Paradis. Dette tapte Paradiset var det at Jesus kom for å vinne tilbake og åpne for oss, da han i Getsemane trådte vinpressen alene for å omskape syndens ødemarker i Edens blomsterenger.

Der inne under oljetrærnes skygger kom angsten veltende inn over vår Frelser. Fra dypet av hans sjel utbrøt han: *"Min sjel er bedrøvet inntil døden!"* (Mat 26, 38). Slik hadde disiplene aldri sett ham. Slik hadde de aldri hørt ham tale. Om han hadde Faderen vitnet i Mat 3,17 *"Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag"*. Han skalv nå i angst under følelsen av Guds brennende vrede over vår synd som bøyd ham i støvet. Det er et underlig ord som står i Jes 53,10: *"Men det behaget Herren å knuse ham."*

Vi forstår lite av dette ordet. Men det forstår vi at den byrde som ble lagt på ham, det var verdens synd. Og ingen byrde i hele verden er så tung som synden. Den tok Gud fra oss og la den på sin Sønn. Han bar den i mitt sted, for at ikke jeg skulle rammes av Guds dom.

Vi ser vår kjære Frelser som ligger bedende på jorden i blodig svette. Hvem kan vel ane

eller forstå hans smerte? Her kan Jeremias sine ord anvendes: *"Sku og se, om der er en smerte som min smerte."* Og det skjedde alt sammen for oss.

Alle Jesu disipler har sine getsemanestunder der de spør: Vil du frivillig gi avkall på alt ditt eget og ofre alt for å følge Jesus? Og vet du at Jesus er med deg så skal du også få kraft til å si: *"Ikke som jeg vil, men som du vil?"* Da skal du gå uskadd gjennom Getsemanes mørke. Da er mørkets forferdelige makter bundet, for Jesus har bundet dem da han kjempet og seiret denne natten i Getsemane. Og nådens sol fra korset skal lyse for deg, og ditt hjerte har funnet fred.

"Ha takk, o Jesus, for korsets smerte,
For døden og for dine mange sår.
Der fikk jeg fred for mitt arme hjerte,
Og vinteren ble til en liflig vår".

Amen!

(Hentet fra "Via Dolorosa". Betragtninger til hver dag i Fasten, side 27/28. Indremisjonsforlagets Forlag 1932. 3. opplag)

(Ny norsk utgave) (Bibelsk Tro nr. 2/2016) □

Korsets sanger

AV GUNNAR HOLTH

Han skrev flere hundre sanger og dikt. De handlet om mange forskjellige temaer, men det er ett tema som går igjen: Korset og påskebudskapet. Det finnes flere vitnesbyrd om mennesker som har fått åndelig hjelp og er blitt reddet ved å lese Hansens tekster.

Hvem var han, denne poeten? Han som er kalt Korsets sanger?

Brigader Hjalmar Hansen (1873-1952) hørte til pionergenerasjonen i Frelsesarmeen.

Han ble frelsesoffiser som 18-åring, det vil si i 1891. Da var det bare tre år siden Armeen

kom til Norge. Det var vekkelsestid og nybrots-tid.

Som 17-åring kom han i land i Bergen, etter en tur på ei seilskute. Her oppsøkte han Frelsesarmeens 2. korps i Bakkegaten. En kveld gikk han fram til botsbenken og overga seg til Gud. Det var sangen «Nåde som betaler all min gjeld» som gjorde så sterkt inntrykk på han.

Hjalmar Hansen giftet seg med kaptein Ellen Nielsen, som i Frelsesarmeens historie ble omtalt som «Lofotens apostel». Det var

fordi hun åpnet flere korps i Lofoten og Vesterålen, og vant mange for Jesus.

Ekteparet hadde arbeidsoppgaver for Frelsesarmeen både i Danmark og Island, foruten Norge. Da de ble pensjonert i 1938, var Hjalmar Hansen sjef for Frelsesarmeens ettersøkelsesarbeid.

I denne artikkelen sirkler vi inn to av Hansens sanger. Først denne:

- Har jeg en sorg som vil tyngte mitt sinn
Til denne sangen har han også skrevet melodien.
Året er 1922 – 100 år siden.

Det var års-kongress i Oslo. Hansen ruslet langs skogsstien fra sitt hjem. Da fikk han både melodien og koret til sangen. Dette gikk han så og nynet på helt til han kom til hovedkvarteret, Pilestredet 22, og fikk satt seg ved et piano, og der fikk han skrevet ned melodien. Etterpå skrev han versene. De kom i tur og orden.

Bare noen dager senere ble den sunget på et møte for frelsesoffiserer, og senere er den blitt en selvsagt del av Frelsesarmeens sangskatt.

Sangen heter «Her under korset», etter første linje i koret, som var det Hjalmar Hansen fikk teksten til først.

Sangen siteres slik den står i Sangboken:

Har jeg en sorg som vil tyngte mitt sinn,
dogge mitt øye og væte mitt kinn,
gjøre min sollyse dag om til natt,
her under korset forandres det bratt.

Kor:

Her under korset kneler jeg ned,
her under korset finner jeg fred,
hva som enn møter meg, hva som enn skjer,
her under korset jeg frykter ei mer.

Har jeg en prøvelse smertelig hård,
som uten skånsel til jorden meg slår,
flykter jeg hen til det elskede sted,
her under korset mitt hjerte får fred.

Har jeg en fristelse knugende sterk,
som vil meg hindre å gjøre Guds verk, -

skjelver min sjel under fristerens hånd,
her under korstreet brister hans bånd.

Sang nr. 2 er:

- Se mengden til Golgata iler
Hansen var bare 21 år da han skrev denne.

Dette er den mest kjente av hans sanger. Han regnet den for den første sangen han skrev.

Nils-Petter Enstad forteller dette om bakgrunnen for sangen:

«Hver søndag ettermiddag i flere uker denne vinteren og våren hadde han reist fra hovedstaden til Snarøya sammen med noen andre frelses-soldater og hatt møter. Han var assisterende korpsleder i det som den gang het Kristiania 3. korps, og følte et helt spesielt ansvar for møtene ved denne utposten. Det kom mange mennesker til møtene, men ingen overga seg til Gud.

Så tok Hansens leder den tunge beslutning at dersom ingen overga seg til Gud under møtet langfredag, ville det bli slutt med møtene på Snarøya.

Den 19 år gamle løytnanten syntes dette var en tung beskjed å få, og før han klarte å sovne natt til langfredag, knelte han ved sin seng og ba inderlig til Gud om at noen måtte bli frelst neste dag. Klokka var to om natten før han klarte å sovne.

Halvannen time senere våknet han av at han hørte en stemme tale til seg: 'Vil du være villig til når som helst jeg kaller deg, dag som natt, å skrive ned det jeg vil gi deg?'

'Ja, Herre! svarte Hjalmar Hansen, gikk ut av sengen, fant fram papir og blyant, og begynte å skrive som etter diktat: -Se, mengden til Golgata iler.

I 20 minutter satt han og skrev, men visste ikke selv om han var våken eller drømte. Sangen har hele tiden vært sunget slik den ble skrevet ned denne natten, med tre vers og et omkved.

Langfredag morgen laget Hansen tre avskrifter av sangteksten, som han tok med seg ut til Snarøya til møtet langfredag ettermiddag. Tidligere på dagen hadde han rukket å synge gjennom sangen med noen andre frelsessoldater

som var med på møtene, og mot slutten av møtet ble den framført offentlig for første gang.

Da sangen var slutt, reiste han som hadde stilt huset sitt til disposisjon for møtene seg. Han var regnet som en av de sentrale kristne personlighetene på Snarøya, men han fortalte at i den siste tiden hadde det bare vært skinnnet igjen av troslivet. Nå ba han om forbønn. Deretter kom den ene etter den andre fram og ba om forbønn, og mange ble frelst.

Møtene på Snarøya fortsatte ennå i lang tid.

‘Golgata-sangen’ ble snart kjent langt utover Frelsesarmeens rekker, og den ble oversatt til en rekke språk. Hjalmar Hansen selv kjente til 13 slike oversettelser, fortalte han mot slutten av sitt liv.»

Guttorm Raen skrev dette i en artikkel i BT 5/2004 om Sangrevisjoner.

(Det gjelder forandringer som er gjort i den siste utgaven av Sangboken):

«At vers to og tre er byttet om i sangen ‘Se mengden til Golgata iler’, må en bare undre seg over. I vers 1 er også understrekingen av Jesu syndfrihet (‘uskyldig’) erstattet med ‘frivillig’».

Jeg mener Raens vurdering er riktig og tar det med når sangen siteres:

Se mengden til Golgata iler,
og Jesus imellom dem går.
Foraktelig, hånlig de smiler,
hans panne bær` blodige sår.

Uskyldig han lider vår smerte,
han velger en tornefull vei,
han tilgir av hele sitt hjerte –
å tenk, det var all ting for meg.

Kor:

∴: Å tenk, det var all ting for meg! ∴:
For meg brast hans elskende hjerte,
å tenk, det var all ting for meg!

Det var ved den niende time
et rop ifra korset ble hørt.
Det kom fra en døendes lepper,
vår Frelser vansmektet av tørst.
Og lenge for morgensols stråler
og lenge for bitende vind
han henger og smertene tåler –
å tenk, det var all ting for meg!

Jeg tørster! Å tenk, hvilken smerte!
Jeg tørster! Ja, tenker vi på
hvor meget hans elskende hjerte
har tørstet for sjeler å få?
Han glemte seg selv midt i døden,
han glemte sin tornefulle vei.
Han så kun på menneskenøden –
å tenk, det var all ting for meg!

Måtte så disse to tekstene bli til åndelig hjelp for lesere av Bibelsk Tro. God påske! □

CD

”Jeg takker deg, Herre!”
med sang av Torvald Kjetilstad

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Tornekrone og purpurkappe

AV OVE EIKJE

“Og soldatene flettet en krone av torner som de satte på hans hode, og de hengte en purpurkappe om ham” (Joh.19,2).

Vi kan undres over hvorfor Jesus ble ikledd tornekrone og purpurkappe da han ble avhørt hos Pilatus. Er det tilfeldig? Nei, det er en dyp mening bak dette.

Jesus ble gjennom denne hendelsen fremstilt som en syndebærer.

Torner etter syndefallet

At kronen var av torner har en sterk symbolsk betydning. Det vokste ikke torner på jord før etter syndefallet. Gud sa følgende til Adam og Eva i 1.Mos 3,18 etter at de hadde vært ulydige for Gud: *“Torner og tistler skal den (jorden) bære for deg...”* Med andre ord er torner et bilde på at synden var kommet inn i verden.

Derfor ble Jesus iført en smertefull tornekrone på sitt hode, for han stod der i stedet for meg og deg - og var villig til å sone for all vår synd.

Kan du se Jesus foran deg der han står og blir hånet og spottet med tornekrone på sitt

hode? Det er gripende å lese Lina Sandell sin mektige salme:

Det skjønneste i verden
Som mine øyne så,
Er kongen i hans skjønnhet
Med tornekrone på.

Purpur – syndens farge

Jesus fikk også iført seg en purpurkappe, og det er heller ikke tilfeldig. “I Bibelens språkbruk er den purpurfargen et bilde på synden”, står det i Bibelsk Oppslagsbok.

Vi kan også lese om dette i Jes.1,18: *“Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø...”*

Derfor får Jesus på seg en purpurkappe for å illustrere at han er syndebæreren. Flere år tidligere hadde Johannes sagt om Jesus: *“Se der Guds Lam, som bærer verdens synd!”* (Joh.1,12).

Det er stort å tenke på at også mine synder var med da Jesus gikk i mitt sted – og fjernet syndene for alltid ved å nagle dem til korset!

”DA GUD GREP INN”

”18 personer forteller sine vitnesbyrd”

En bok av Ove Eikje

Kr 100 + frakt

Se annen kontaktinfo
bakerst i bladet (s 31).

Ordene fra Pilatus

Vi kan lese videre hva som skjedde: *“Jesus kom da ut og bar tornekronen og purpurkappen. Og Pilatus sa til dem: Se det menneske!”*

Det er underlig å konstatere hva lands-høvdingen proklamerte. Når han ser Jesus kledd med tornekronen og purpurkappen, så ser han et menneske.

Hva er det som kjennetegner oss? Jo, vi er fulle av synd i fra hode til fot. Nå er denne synden tatt bort fra oss – og lagt på Jesus i stedet. Han ser nettopp ut som et menneske der han står med all verdens synd. Dette er en anskuelsesundervisning om at Jesus tok våre synder på seg – og da er de borte fra oss!

Livets krone

Hva får vi som skulle ha båret tornekronen som et bilde på at vi er syndere i tanker, ord og gjerninger? Vi får livets krone. Dette løftet ble blant annet gitt til menigheten i Smyrna: *“Vær tro inntil døden, så vil jeg gi deg livets krone”* (Joh. Åp.2,10).

Tenk at den som en gang kommer frelst hjem til himmelen skal få livets krone - som et tegn på hva Jesu frelse for syndere har betydd!

Måtte dette være med å holde oss åndelig våkne i en vanskelig tid!

Frelsens drakt

Hva får vi som skulle ha båret purpurkappen som et bilde på at vi er syndere i tanker, ord og gjerninger? Vi får frelsens drakt. Det står om dette i Jes.61,10: *“Jeg vil glede meg i Herren, min sjel skal fryde seg i min Gud. For han har kledd meg i frelsens drakt...”*

Dette er en kledning som Jesus har gjort i stand for oss gjennom sin frelse og redning for oss da han bar bort alle våre synder.

Det står også om denne drakten i Joh.Åp.7,9: *“Deretter så jeg - å se: En stor skare som ingen kunne telle, av alle folkeslag og stammer og folk og tungemål. De stod for tronen og for lammet, kledd i lange hvite kjortler, og med palmegrener i sine hender”*. Hvitt symboliserer her syndfrihet, som de eier i Jesu fullbrakte frelsesverk.

Den dagen vi står der er vi nådd hjem for alltid, og lovsangen til Jesus for at han var villig til å frelse oss skal aldri stilne!

Må ikke min eller din plass stå tom i denne skaren! □

Jesus måtte dø som vår stedfortreder

AV PER BERGENE HOLM

Det er palmesøndag. Jesus rir inn i Jerusalem. Folket hyller Jesus og tenker: Endelig skal Jesus stå fram som Messias, Israels konge som vi har ventet på. Disiplene er begeistret. For den siste tiden har de stort sett opplevd det ene tilbakeslaget etter det andre. Etter at mange hadde flokket seg om Jesus og vært begeistret over hans undergjerninger, har stemningen snudd. Jesus har talt slik til folkemengden at så godt som alle har vendt seg bort fra ham, forarget. Jesus talte til dem som til treller og ikke som frie Guds barn. Det ville de ikke ha på seg, det kunne de ikke gå med

på at de ikke var frelst. Og bedre ble det ikke da Jesus begynte å tale om at dersom de ikke tok imot hans ord og ham selv, ått hans kjød og drakk hans blod, så hadde de ikke del med ham. Dette forsto de ikke, det var vanskelig tale, og Jesus svarte at de forsto det ikke fordi de ikke tålte å høre hans ord, fordi han sa dem sannheten. Da reagerte folket med sinne og ville steine Jesus. Så ille har stemningen vært i Jerusalem at da Jesus før påske sa han at han ville dra fra Galilea til Juda, så sa skeptikeren Tomas: *“La oss gå med også vi, så vi kan dø sammen med ham.”* Han syntes det var

galskap å dra til Jerusalem. Det ville jo bety slutten på alt. Det lyser resignasjon av Tomas sine ord.

Og til disiplene har Jesus talt om at han skal overgis i synderes hender, lide og dø. Disiplene forsto det ikke. Det som hadde begynt så fint, med under og tegn, med store skarer og veldige opplevelser, skal det ende på en slik måte. Peter tok Jesus til side og irettesatte ham. Dette må aldri hende deg, Jesus.

For disiplene var Jesu død det mest tragiske som kunne hende. Med det var alt slutt. Det var den levende Jesus som var deres håp. Jesus var deres rabbi, deres lærer, deres hjelp i nød, deres bindeledd til Faderen. Alt de opplevde sammen med Jesus, det de fikk gjøre sammen med Jesus, det vitnet jo alt om at de levde med Gud og opplevde at Gud var med dem. Gud var jo nettopp med dem gjennom Jesus. Gud selv var jo hos dem og med dem. Det måtte jo aldri ta slutt – denne tanke møter vi også hos Peter på fjellet. Men Jesu tale om å dø, og folkets hat til Jesus hadde gjort disiplene nedtrykt og resignerte.

Men så vakte Jesus Lasarus opp fra de døde, og det gjorde et veldig inntrykk på folket. Hele stemningen snudde. Og på palmesøndag tok det virkelig av. Jesus rir inn i Jerusalem. Dette måtte være Messias. Endelig ser det ut til at Jesus skal oppfylle folkets

forventninger, endelig skal han framstå som den de har ventet på.

Du kan tro disiplene frydet seg. Glemte Jesu ord om lidelse og død. Dette kan de forstå, nå er det godt å være i Jesu følge. Endelig skal de få oppleve at Jesus tar makten og gjenreiser riket for Israel. Tenk hva det vil bety for Jesu disipler! Hvilke posisjoner vil ikke det gi dem. Du kan tro disiplene var både stolte og glade. Noen grekere kommer og vil møte Jesus. Stolte og glade opptrer Filip og Andreas som ambassadører for sin konge og ber om audiens for disse utenlandske gjestene.

”Jesus svarer dem og sier: Timen er kommet da Menneskesønnen skal bli herliggjort!”

Det lyder både som en bekreftelse på disiplenes forventning, men også som en irettesettelse. Det er som om Jesus vil si: Det er med rette dere fryder dere og gleder dere, for Menneskesønnen skal nå herliggjøres, han skal opphøyes og innta sin trone. Men det skal ikke skje på den måte dere tenker, dere forstår enda intet.

”Sannelig, sannelig sier jeg dere: Hvis ikke hvetekornet faller i jorden og dør, blir det bare det ene kornet. Men hvis det dør, bærer det mye frukt.”

Jesus sammenligner seg selv med et hvetekorn. Skal han bli til liv og frelse for andre, så må han legges i jorda og dø. At Jesus

Bibelsamling på Audnastrand 2022

Det blir bibelsamling på Audnastrand 20. - 24. juli

Velkommen til bibelsamling på Audnastrand leirsted!

Talere: Dan Hessellund, Danmark og Oddvar Dahl
Program kommer i Bibelsk Tro nr. 3/2022

Info/påmelding:

Dagfinn Natland, 95129320, e-mail: dnatland@frisurf.no
eller til

Olav Hermod Kydland, tlf 91860275, e-mail: olav.kydland@lyse.net

gikk omkring og gjorde vel, at han helbredet syke, reiste opp døde, mettet sultne og lærte i synagogene, det kunne ikke gi liv og frelse til menneskene.

Folket og disiplene søkte frelse hos den levende Jesus. De hadde ikke bruk for Jesu død, og forsto ikke hans tale om det. Og det hadde en bestemt grunn. De tok ikke imot Jesu ord om at de var treller av synden og sto under Guds dom. Folket mente seg å kunne leve med Gud ut fra seg selv, at Gud var nådig og tok imot dem slik som de var når de vendte seg til ham. Visst var de syndere, men de levde da ikke i åpenbar synd. Og når de søkte Gud og ville leve med ham, så var vel Gud nådig og tok imot dem.

Mange opplevde Jesus selv som uttrykk for dette, han som spiste med tollere og syndere. Var det ikke slik Gud var, at han tok imot dem som kom til ham, var nådig og tilgivende? Derfor støtte folket seg på Jesus når han henvendte seg til dem som trodde på ham og sa at de var treller og hadde djevelen til far. Det kunne de ikke gå med på. De hadde jo Gud til far, de levde jo med Gud, trodde på ham, søkte ham, levde for ham.

Hvorfor ender Jesu taler her i Johannes-evangeliet alltid med at folket forarges og vender seg bort fra Jesus? Jesus sier at det er fordi de ikke tåler å høre hans ord. Og det er to ting folket ikke tåler å høre, det ene er ordet om at de er treller under synden så lenge de gjør synd, og det andre er ordet om å tilegne seg Jesus selv, at han og hans person er selve livet. Og disse to ting hører sammen.

Er det nemlig slik at mitt naturlige liv er fremmed for Gud, ute av stand til å leve med Gud, men er og blir et synde-liv, så kan dette livet ikke frelses. Det var her folket protesterte. Gud var nådig, og de ville leve med Gud. Det var da heller ikke så ille med dem, de var da ingen syndetreller. Nei, de levde med Gud,

de var frelst. Nei, sa Jesus til den fromme Nikodemus, uten at dere blir født på ny, kan dere ikke se Guds rike. Det livet du har av naturen kan du ikke bli værende i, det kan du ikke leve i for Gud. Her hjelper det ikke med bot og lapper, for selve materialet er pill råttent.

Selv ikke Jesus kan gi liv til deg, slik du er av naturen, selv ikke han kan berge ditt gamle menneske. Det er fortapt og fordømt. Det er derfor den levende Jesus ikke kan frelse. Den levende Jesus kan nok lette mange vanskeligheter, ta bort mange følger av synden gjennom sine helbredelser og undergjæringer, lære oss mange ting og vise oss Guds godhet, men han kan ikke frelse oss fra vårt gamle menneske på denne måten, han kan ikke ta bort dommen over oss.

Jesus måtte dø som vår stedfortreder. Han måtte ta vårt gamle menneske på seg og bekjenne alt vårt som sitt. Tenk så stort! Alt det som du er – du skal slippe å pynte på det og søke å skjule det, du skal få erkjenne det så heslig og forferdelig som det er – alt det tok Jesus på seg og bekjente som sitt. Og Jesus døde med det, sonde det, bar straffen for det innfor Gud. Det er virkelig frelse. Og så ga han oss et nytt liv, seg selv. Og det er noe annet enn deg og meg, det er fullkommen hellighet og renhet.

Jesus spør engang en syk om han vil bli frisk. For et tåpelig spørsmål kan vi tenke, men det er ikke det. Spør en narkoman eller en alkoholiker om han vil bli frisk. Eller spør en synder. Det er ikke alle syndere som hater sitt synde-liv, mange elsker det. De vil ikke bli fri synden, men de vil leve i den. De vil ikke bli friske, de hater ikke synden og seg selv, de vil ikke omvende seg, men de vil være i sin naturlige tilstand.

Så lenge du elsker ditt liv, dvs. så lenge du søker å berge ditt liv, så lenge du søker å unnfly Guds dom over deg og ditt liv, så skal du miste ditt liv. For ditt liv står ikke til å berge, det blir

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

aldri godtatt hos Gud. Du kan håpe så mye du vil på Guds nåde, men det er forgyeves. Du kan trøste deg så mye du vil til din tro og din tjeneste for Gud, ditt lys i Guds ord, din bønn og hva det måtte være. Det er forgyeves. Så lenge du elsker ditt liv, ikke vil bli frisk og fri, men vil ha nåde til ditt gamle menneske, så kan du ikke bli frelst.

Men den som hater sitt liv, dvs. den som har ett eneste ønske, å bli fri seg selv, å slippe fri fra seg selv, han skal bli frelst og beholde livet. Hvorfor det? Jo, for han passer sammen med Jesus. Han passer sammen med sted-

fortrederen, for han har all sin glede og lyst i stedfortrederen, ikke i seg selv. Den som elsker sitt liv, den som søker å berge livet sitt, vil ikke miste sitt eget, men vil for alt i livet beholde det. Hjertet er ikke vendt til Jesus, men til sitt eget. Jesus er i høyden et påskudd til å kunne fortsette å søke seg selv og sitt eget, til å fortsette selvlivet.

Men den som hater sitt eget liv, som dømmer seg selv og må istemme at alt Gud sier om ham er sant, han har sitt eneste håp i stedfortrederen. Jeg er under Guds dom, det nytter ikke å prøve å forsvare seg og slippe unna. Men det var jo denne dommen Jesus tok, det var jo mine synder han bar, det var jo min synd han sonet.

Den som følger Jesus og hører ham til, han er to steder. Han er både på korset og samtidig har han stått opp av graven og vandrer i seierens rike. Hans gamle menneske er på korset, stadig under dommen og overgitt til død. Og det er den troendes glede og frihet at det gamle mennesket er der. For bare når det er der, er han fri det. Men selv lever han ikke lenger i det gamle menneske, selv er han oppstått med Kristus og lever i kraft av ham. Apostelen Paulus uttrykker det slik: *"Jeg er korsfestet med Kristus. Jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg."*

Hva skal du gjøre når Jesus taler til deg om dine synder, om din vantro, din treghet og uvilje til å leve etter Guds ord og bud? Hva når han påtaler noe hos deg som du er glad i og som du er fristet til å forsvare, slik at du kan fortsette å leve med det. Du må ikke søke å berge ditt liv, prøve å slippe unna, finne et eller annet smutthull slik at du også kan bli stående for Gud og gå fri. Nei, bøy deg for

Bok:

"Levende forkynnelser
eller tomme ord?"

av Dag Risdal

Kr 50 pr. bok + porto

Bibelsk Tros kassettjeneste

Postboks 116, 4311 Hommersåk

e-post: olstokka@frisurf.no

Bestill Bibelsk Tro
for 2022 og få
nr 5 og 6 for 2021

Guds ord, og erkjenn hvordan det er med deg. La synden og kjødet få sitt rette navn, la det henges på korset under dommen, og takk så Gud at du skal få regne alt sammen som korsfestet med Kristus, du skal få tro at Gud la det alt på Jesus og at han tok det med seg på korset og i graven.

Det er ingen redning i å flykte unna dommen ved å forsvare synden, men redningen ligger i Jesu død at han tok dommen. Og du er fri ved å akte dine synder og hele deg selv korsfestet

med Jesus. Du er fri fra det gamle menneske idet det korsfestes med Jesus. Så kan det ynke seg så mye du vil, men det er ikke lenger ditt, for Jesus har tatt det, og du er fri. Der ligger friheten fra det gamle menneske, fra synden og lovens dom, i Jesu død.

Leve skal du gjøre i kraft av Jesus. Han er ditt liv, han holder mål, han gjelder i ditt sted. For han er ikke bare din stedfortreder i døden, men han er det også i livet. Han er din ros og din ære, hele ditt håp. □

Kristi vanære

AV FREDRIK WISLØFF

“La oss derfor gå ut til ham utenfor leiren og bære hans vanære.» (Heb 13,13)

Det var ikke noen høyaktet flokk som dro fra Gabata til Golgata langfredag morgen. De som hadde de høye embeter, yppersteprestene og de eldste, var visstnok ikke med i toget. (Luk 23,27)

Nå gikk de hjem for å hvile ut etter en slitsom natt, vel fornøyde over sin fromme dåd. Siden ville også de gå opp på Golgata og se til at alt gikk rett for seg – og si nasareeren et siste hånsord til farvel.

Men folkehopen fulgte Jesus. De ville se sitt onde ønske oppfylt og nyte synet av hans smerte. Som et folketog beveget mengden seg langsomt oppover. Midt i hopen kunne en se stridsmennene, og mellom dem de tre dødsdømte hver med sitt kors. For også de to røverne var med på Via Dolorosa. (Luk 23,32)

Jesu siste gang på denne jord var en vandring under dyp forsmedelse: omgitt av en larmende hop, med dødsdømte forbrytere ved sin side, og med sitt eget forbannelsens kors på sine skuldrer gikk han skritt for skritt mot retterstedet. Det var ingen ære, ingen glans og herlighet om ham, ingen glorie om hans panne, ikke noe skjønt og heltmodig

ved hans skikkelse, – bare et blodig, forslått menneske, hvis siste krefter er anspent, inntil han dødstrett segner under byrden. Når vi ser Jesus på Via Dolorosa, forstår vi profetens ord i Esaias 53,3:

“Foraktet var han og forlatt av mennesker, en mann full av piner og vel kjent med sykdom, og som èn for hvem man skjuler sitt åsyn, – foraktet – og vi aktet ham for intet!”

Men også over hans gang på Via Dolorosa lyder hans ord til oss:

Følg meg!

Bak denne foraktede Frelser skal vi ha vår plass. Søk ikke en større ære enn den han fikk. Let ikke etter en lettere vei enn veien i hans

fotspor. Ble han miskjent, foraktet og aktet for intet, så undre deg ikke over om dine kår blir som hans. Søk aldri verdens gunst; takk heller for dens forakt; for den er din ære.

Det er store ord som Hebreerbrevet sier om Moses; måtte det kunne sies om enhver Herrens tjener:

“Han valgte heller å lide ondt med Guds folk enn å ha en kortvarig nytelse av synden, og han aktet Kristi vanære for en større rikdom enn Egypts skatter, for han så fram til lønnen!” (11,25)

Guds folk er et fattig og ringe folk. Det har ikke meget aktelse i de kretser som søker en ytre ære. Men i sin ringhet følger det etter sin mester. Det har tatt sitt kors opp. Det akter Kristi vanære for en større rikdom enn alle verdens skatter.

Finn din plass midt i dette ringe folk! Du føler det som “å stige ned”; du vil finne at det er å stige opp. Du føler det som en vanære, du vil finne det er en rikdom. Visst er Guds folk også i dag mangelfullt og dårlig; men får du først øye på ham som går foran, han som tålmodig led korset, uten å akte vanære (Heb 12,2), da vil du snart finne at din plass er nettopp her mellom det ringe og bøyde folk, som tar sin tilflukt til Herrens navn.

“La oss derfor gå ut til ham utenfor leiren og bære hans vanære!”

Det er mange mennesker i Norge i dag som i det stille tror seg å være Guds barn, men som

har dette skritt igjen: Med Ham utenfor leiren – bærende Kristi vanære!

Kan en sjel virkelig for alvor se Jesus på hans smertesvei, og likevel skjule for menneskene at de ønsker å bære korset etter ham? Istedenfor for å gå utenfor leiren, skjuler du deg i fremmede telt. Du akter ikke, som Moses, Kristi vanære for en rikdom, du synes snarere å skjule din kristendom som en skam!

Du ler med hvor du skulle ha grått. Du tier hvor du skulle ha vitnet. Du går hvor du skulle ha talt til rette. Du setter ditt lys under skjeppen hvor du skulle ha latt det skinne.

Hvor forbannet elastisk mang en kristne er. Hvor mye de tåler av verdens hån mot Kristus og de kristne; og hvor lite de selv tør ta korsets forsmedelse. Hvor fint de vet å innrette seg etter hele denne verdens ånd, og hvor lite de følger i sin foraktede mesters fotspor.

Og dog lyder her atter Jesu ord: “Den som ikke tar sitt kors opp og følger meg, er meg ikke verd!”

Nei, midt i gudsfolkets flokk, utenfor verdensleiren, med korsets forsmedelse som sin ære, med Kristi vanære som sin rikdom, der velger en Kristi etterfølgere sin plass.

(Fra «Med ham til Golgata», Lutherstiftelsens forlag 1961) □

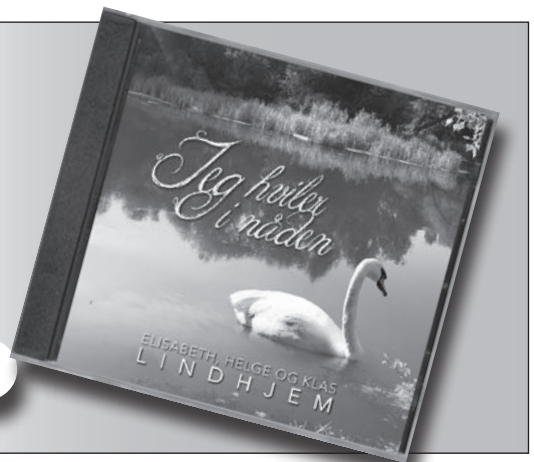
CD

”Jeg hviler i nåden!”
av Elisabeth, Helge og Klas Lindhjem

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,-

Jesus Kristus, vår Frelser og forbilde

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Det sto ikke like bra til med alle ting i menigheten i Fillipi. Det skortet særlig på innbyrdes enighet og kjærlighet (Fil 2,2; 4,28). Derfor formaner Paulus dem til å vandre verdige for Kristi evangelium. (1,7; sml. 1 Tess 2,12; Ef 4,1; Kol 1,10).

Vi kan samle hans formaninger i to momenter: 1) Om samfunnet mellom menigheten og apostelen selv (1,5, sml. 1,30) 2) og om samfunnet innbyrdes mellom menighetsleddene (sml. 2,2f, og 4,2f.)

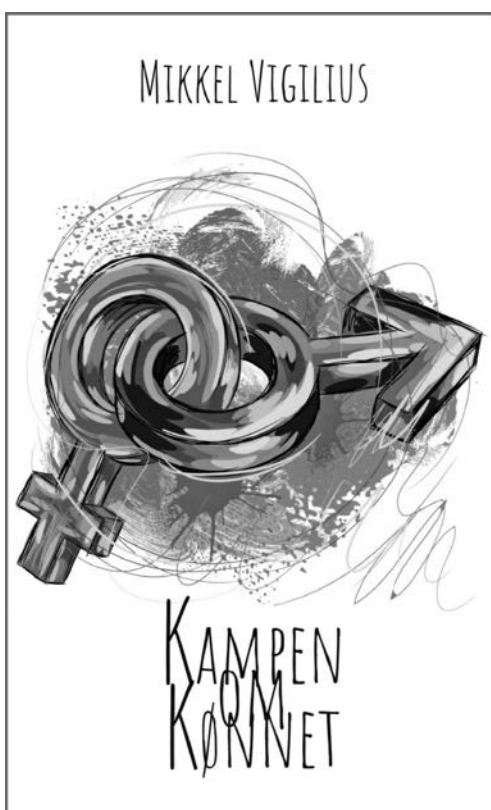
Siden det er ett så godt samfunn mellom apostelen og menigheten, så må dette Åndens samfunn også få komme til uttrykk i menigheten,

mellom menighetsleddene innbyrdes. (2,1). Derfor må de også fremme evangeliet i sin ferd og holde sammen og være enige slik at de ikke gjør noe av trettesyke eller av lyst til tom ære, men at de er ydmyke og hjelper hverandre, og ikke tar hensyn til sitt eget beste, men til det som er best for de andre (2,2-4).

Så stiller apostelen fram Kristus som forbilde for dem i fornedrelse (2,5-8), og om hans opphøyelse på grunn av hans lydighet (2,9-11).

Jesus som forbilde

Apostelen begynner med å formane eller oppmuntre de kristne i menigheten om å ha

"Til mann og kvinne skapte ham dem."
(1 Mos 1,27)

I vår tid blir særlig den bibelske lære om de to kjønn angrepet.

Der er ikke bare to kjønn sies det, men mange, og vi kan fritt velge å veksle mellom de mange muligheter.

Våre barn skal ikke lære at de har et bestemt kjønn. De skal lære at de fritt kan velge kjønn. Transkjønnede skal støttes når de velger at annet kjønn enn det kroppen tilsier.

Hvordan skal vi som kristne forholde oss til disse tanker?

Boka "Kampen om kjønn" belyser denne nye kjønnsideologien fra et bibelsk, biologisk og sjelesørgisk perspektiv.

Målet er å gi hjelp til å glede seg over Bibelens lære om de to kjønn.

Cand. theol. Mikkel Vigilius, som er lærer ved LMs Høyskole, er forfatter av heftet.

Boka koster kr 130 + porto.

Se annen kontaktinfo bakerst i bladet (s. 31) □

samme sinn som var i Kristus Jesus. For alle gode gjerninger begynner med fornyelse av sinnet, noe som skjer ved Guds Hellige Ånd.

Paulus formaner menighetsleddene til å ha et varig, inderlig og personlig sinnelag overfor hverandre

Kristus Jesus stilles fram som et forbilde for menigheten. Da han var i Guds skikkelse aktet han det ikke å være et rov å være lik Gud.

Her er det altså tale om den preeksistente Kristus. Han har alltid vært til, og alt er blitt til ved ham. *“For i ham er alt blitt skapt, i himmelen og på jorden, det synlige og det usynlige, enten det er troner eller herredømmer eller makter eller myndigheter. Alt er det skapt ved ham og til ham.”* (Kol 1,16)

Jesus er sann Gud og sant menneske

Apostelen Johannes betegner Jesus som Ordet i Joh 1, Jesus er Guds enbårne Sønn fra evighet av. Han er den andre personen i guddommen. Jesus hadde ikke røvet til seg noe som ikke tilhørte ham. Hadde det vært tilfelle, ville han ikke vært noe godt forbilde for menigheten. Nei, han var Gud og var lik Gud og hadde følgelig samme herlighet og guddomsrett som Gud Fader. (Se Heb 1,3!)

Den athanasianske trosbekjennelsen sier om Jesus: “Han er Gud av Faderens vesen, født før alle alle tider, og han er menneske av

sin mors vesen, født i tiden, fullkommen Gud, fullkommen menneske, bestående av fornuftig sjel og menneskelig kjød, lik Faderen etter sin guddom, ringere enn Faderen etter sin manndom.”

Jesus uttømte seg selv

Jesus var Gud av natur og vesen, men han uttømte seg selv (v. 7). Det vil si han tok ikke sine guddommelige egenskaper i bruk, men tok en tjeners skikkelse på seg og kom i menneskers skikkelse. Her er det tale om inkarnasjonen. Guds Sønn ble født av jomfru Maria. Den Hellige Ånd kom over Maria, og hun ble ved barn. Han som i all evighet var Gud ble nå født som et menneske, men uten synd (Heb 4,15). Jesus opphørte ikke å være Gud, men han tok ikke sine guddommelige egenskaper i bruk uten etter bønn til sin Fader.

Jesus uttømte seg fra å være i Guds eksistensmåte og med det sin herlighet og tok på seg en tjener skikkelse eller væremåte.

Han var sann Gud og sant menneske. Hans væreform var som et menneske blant andre mennesker.

Han som var lovgiver, dommer og hadde allmakt (sml. Jes 9,6), uttømte seg seg for disse egenskaper og lot seg føde under loven (Gal 4,4) og dermed under lovens forbannelse, men han kom ikke for å dømme verden (Joh 3,17; 8,15).

Han forkynte at Guds rike var kommet nær, helbredet syke og vakte opp døde. Noen erkjente hvem han var, men andre avviste ham og hevdet at han var en bespottet.

Jesus ble funnet som et menneske

Apostelen sier at han i sin ferd ble funnet som et menneske (v. 8). Dette viser oss at Jesus ikke bare av natur, men også av utseende og væremåte var et menneske. Med andre ord: Det var ikke noen forskjell mellom ham og andre mennesker å se til. Han tørstet (Joh 4,7), svalt (Matt 4,2; 21,18), gråt (Luk 19,41; Joh 11,35), ble trett (Joh 4,6), sov (Matt 8,24) og ble slått (Matt 26,67). Kort sagt: Han var et sant

”Normløst”

”Hvordan radikal kjønnsteori erobret Norge”

En bok av Kjell Skartveit

Kr 350 + frakt

Se annen kontaktinfo
bakerst i bladet (s 31).

menneske blant andre mennesker selv om han også var sann Gud.

Jesus fornedret seg selv

Det var imidlertid ikke nok at Kristus uttømte seg selv og ble menneske av fri vilje. Han gjorde enda noe mer: Han fornedret seg selv.

Søren Kierkegaard sier: “Der var i himmelen, på jorden og i avgrunnen ingen som kunne fornedre ham. Han fornedret seg selv.”

Hvem var Jesus lydige imot? Han var lydige mot Gud da han av fri vilje tok på seg å sone verdens synd. Han ble lydige til døden. Bibelen omtaler døden på tre måter: 1) Naturlig død (Joh 11,13; Heb 7,25), 2) åndelig død (Matt 4,16; 1 Joh 3,14) og evig død (1,32; 1 Joh 5,16).

Døden ble følgelig utpekt som det kullminerende punkt i Jesu fornedrelse.

Hva slags død døde Jesus? Han led “døden på korset.”

Å bli korsfestet var ikke bare lidelsesfullt, men også den mest foraktede og forsmadelige måte å dø på. Det var bare de verste forbrytere og landssvikere som ble korsfestet. Cisero

kaller denne død for “den grusomste og verste”. Seneca betegner den som “å dø lem for lem”.

I 5 Mos 21,23 leser vi at den som blir hengt er forbannet av Gud. Derfor fryktet jødene for denne død.

Jesu død på korset

Kristi død på korset dannet klimaks for hans fornedrelse. Han som var Guds Sønn og menneskesønnen døde, forlatt av både Gud og mennesker (Matt 27,46 sml. Jes 53,3). Han led ikke bare den legemlige død, men smakte også den åndelige død og den evige død, forlatt av Gud og under Guds forbannelse (Matt 27,46 sml. Gal 3,13; Rom 8,3).

Jesus tok all verdens synd og skyld på seg. Han døde en stedfortredende død for alle mennesker og åpnet en veg til himmelen som før var stengt på grunn av synd.

Det var dette Kristi sinnelag som skulle prege de hellige i Filippi. Det var en stor kontrast mellom dem og Kristus. Han som uttømte seg selv og kom i en tjeners skikkelse. Han smakte døden for alle (Heb 2,9) og led tålmodig, mens derimot de i menigheten i Filippi ville hevde seg selv. I stedet for for å lide vanære, ville de ha ære. Kristus søkte ikke sitt eget, men hva gjør de kristne i Filippi? De holder fast på sitt eget og ønske å være større enn sine medsøsken i Herren. Hvordan står det til med hver enkel av oss?

Jesu Kristi opphøyelse

Etter at apostelen har talt om Kristi fornedrelse, går han over til å tale om Jesu Kristi opphøyelse. (v. 9)

Da Jesus fornedret seg, var det av hans frie vilje, men opphøyelsen var det Gud som utførte. Opphøyelsen skjedde ved oppstandelsen fra de døde og hans himmelfart. Det er historiske kjennsgjæringer som skjedde til fastsatt tid og på fastsatt sted.

Gud gav ham det navnet som er over alle navn. Det er navnet Herren (kyrios). Navnet sier noe om hvem vedkommende er. Han er Herre over alle ting. Herren åpenbarte seg for

Moses ved navnet JHVH, “*Jeg er*” (2 Mos 3).

Han sitter nå ved Guds høyre hånd i himmelen og hersker sammen med Gud Fader i den guddommelige verdensstyre.

Han ser også til sine barn på jord og går i forbønn for dem (Rom 8,34; Heb 7,25), likedan gjør Den Hellige Ånd det (Rom 8,26). Gud vil ha sine hjem til seg i sitt evige rike.

Hvert kne skal bøye seg

Hvorfor har Jesus fått navnet over alle navn, nemlig Herren (kyrios)? Vers 10 og 11 svarer på dette ved å si: *“for at i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i himmelen og på jorden og under jorden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Guds Faders ære.”*

Dette er et sitat fra Jes 45,23. I Jes 45,21 sier Herren at det er ingen annen Gud enn ham, en rettferdig Gud og frelser. Derfor ber han alle folk om å vende seg om til ham og bli frelst.

Hva er så meningen med at hver kne skal bøye seg i Jesu navn? Knebøyingen er et symbol på den hyllest som skyldes Gud. Da Gud har gitt Jesus navnet Herren da må alle bøye seg for ham.

Det gjelder de gode englene som er i himmelen. Likedan gjelder det alle mennesker som er på jorda og de som er under jorda, dvs. de avdøde.

Alle skal bøye kne og bekjenne at Kristus Jesus er Herre. Dette er den apostoliske kirkes bekjennelse (sml. Rom 10,9; 2 Kor 4,5; Apg 2,36).

Å være Herre vil si å ta del i guddommelig makt og herredømme. Jesus Kristus har følgelig makt over alt i himmelen og på jorda (Matt 28,18).

Alle mennesker skal en dag bekjenne at Jesus Kristus er Herre (kyrios) til ære for Gud. Alle Guds barn bekjenner dette av hjerte, mens de vantro må innrømme at de har tatt feil, og må på dommens dag erkjenne at Jesus Kristus er Herre.

Det er til ære for Gud Fader at Kristus æres

som Herre fordi Gud selv har opphøyet ham til Herre. For når Kristus Jesus æres som Herre, fører dette til Gud Faders forherligelse som nettopp er målet for Guds frelseshistoriske handling (se Ef 1,6; 12,14).

Avslutning

Ved stt liv og gjerning fullørte Jesus sin frelseshistoriske gjerning. Han bar verdens synd og skyld opp på Golgata kors og døde en stedfortredende død for alle mennesker. Veggen til Gud er nå åpnet ved Jesus Kristus. Han er verdens eneste Frelser og herre. Hvem som helst, som tar imot ham og lar seg døpe, blir Guds barn og arving til Guds evige rike, for dem har Jesus blitt «*visdom fra Gud, rettferdighet og helliggjørelse og forløsning.*» (1 Kor 1,30)

Derfor vil Guds barn takke for frelsesverket og syng:

“Ha takk, o Jesus, for korsets smerte,
for døden og for dine mange sår!
Der fikk jeg fred for mitt arme hjerte,
og vinteren ble til en herlig vår.”

Men Jesus er også vårt forbilde som kristne. Hans ydmykhet, tjenerrolle, lydighet til døden, forbønn, kjærlighet og hjelpsomhet skal lære oss å leve i en gudfiendtlig verden, å være ydmyke, elske og tjene andre mennesker, både kristne og ikke-kristne.

Derfor ønsker en kristen å vise Jesu Kristi sinnelag overfor andre og syng:

“Gå omkring i Jesu navn,
hjelp, trøste, stille savn,
vise medynk, tørre tårer,
lege alt som hjertet sårer,
virke sådan i det stille,
- det var det jeg gjerne ville.”

Hvor er lammet?

AV NIELS PEDER MADSEN

”Da sa Isak: Her er ilden og veden. Men hvor er lammet? 1. Mos. 22,7

Alt er i orden til ofringen, ”men hvor er lammet?” spør Isak.

Dette spørsmål kan vi med god grunn la gå videre til mange mennesker.

Hedningene har sine guder, muhammedanerne har sin profet. Israel har sin lov og sin gudsdyrkelse – men hvor er Lammet?

Og alle navnekristne som går blant oss – de har og alt i orden. De har dåpen og nattverden, de har sin gudstjeneste, de har én Gud, én ”Vårherre” oppe i himmelen – men hvor er Lammet?

De har ikke noe med Lammet å gjøre i sin

gudsdyrkelse. De har aldri opplevd en stund da Lammet, Guds eget slaktede lam, ble deres liv, deres frelse og fred – ble deres kristendom.

Derfor er de fortaapt midt oppe i alt det andre de har. For bare i Guds lam er det frelse. Bare i Lammets blod er det soning og adgang til Gud. Og oppe i himmelen dreier alt som skjer seg om – Lammet. Sangen der opp er ”Lammets sang”. Bruden er ”Lammets brud”. Og bryllupet er ”Lammets bryllup”.

Dyrkjøpte sjel – er det Guds lam som er blitt din eneste rett til å komme inn i himmelen? – Ellers kommer du nemlig aldri dit inn.

(Fra andaktsboka ”Ordet” 12. februar) □

LEVENDE MED MANGE BEVISER

AV KJELL DAHLENE

”For dem fremstilte han seg levende med mange beviser, etter at han hadde lidt. I førti dager viste han seg for dem og talte om det som hører Guds rike til” (Agj 1,3).

Jesu oppstandelse er kristentroens kardinalpunkt. Alt står og faller med den. Ingen sannhet er djevelen og mørkets rike mer nidkjære for å ta fra oss. Jesu oppstandelse har vidtrekkende betydning.

Løgnens rike trer i kraft allerede på Påskedag. Yppersteprestene betaler soldatene for å avgi falsk forklaring. Munn og øyne skal lukkes for de realitetene de så og opplevde.

Intet budskap er Jesus mer opptatt av å dokumentere enn sin oppstandelse. Han skaper den dypeste og klareste overbevisning i sine disiplers liv, tanker, erfaringer og hjerteliv. I utgangspunktet var de tvilende. Erkjennelsen deres var lukket da Jesus betrodde dem det

på forhånd. Kvinnenes vitnesbyrd om Jesu oppstandelse avviste de i første omgang.

”Og apostlene syntes dette var løst snakk, og de trodde dem ikke” (Luk 24,11).

”Og da de fikk høre at han levde, og at hun hadde sett ham, trodde de det ikke” (Mark 16,11).

”Til sist åpenbarte han seg for de elleve selv, mens de satt til bords. Han refset dem for deres vantro og for deres harde hjerter, fordi de ikke hadde trodd dem som hadde sett ham etter at han var oppstått” (Mark 16,14).

Jesu disipler trengte å bli overbevist. Jesus refset dem for deres vantro. De var sene til å tro. Derfor gav han seg god tid med dem. Ingen syke fantasier eller hallusinasjoner kunne forveksles med hans personlige nærvær. Den levende oppstandne Frelseren kom dem i møte med sin makt. Overbevisningen ble

risset inn i deres liv. De ble aldri kvitt den. Den hadde makten i livet deres.

I dag tales det om troen på en måte som gjør troen til noe uklart. Den er personlig, men noe langt mer enn det. Den hviler på kjensgjerninger. Troen er knyttet til hva Gud har gjort historisk til vår frelse.

Da Lukas la fundamentet for evangeliets utbredelse, knytter han det til Jesu oppstandelse.

Jesu korsfestelse og død førte ham inn i den forferdeligste lidelse. Alle dødens krefter møtte ham på korset. Vi kan aldri fatte Jesu lidelses mysterium. Han smakte døden for oss alle. Døden setter punktum for livet. Men Jesus er dødens overvinner og seierherre. Oppstandelsen er svaret på alle anklager. Det høye råd dømte Jesus til døden fordi han sa han var Guds Sønn. Himmelens Gud svarte JA til det som det høye råd svarte nei til. Ved sin oppstandelse triumferer han over løgnens rike. Derfor blir Jesu oppstandelse stadfestet så sterkt. Det gjelder vår rettferdiggjørelse og adgang til Himmelen.

Jesus fremstilte seg levende!

De som fulgte Jesus, både de som trodde, og de som var skeptiske, fikk et møte med Den Oppstandne. Maria Magdalena kom fra den dypeste nød og trengte inderlig å møte den oppstandne Jesus. Hun ble den første fordi hun trengte Ham mest. Etter en fornedrende fornektelse og deretter en dyp fortvilelse, fikk Peter et personlig møte med Jesus før de andre disiplene. Hvordan det skjedde og hva som ble sagt, har Skriften lagt et dekke over. Noe er for hellig til å deles med andre. Det ble en sak mellom Peter og Jesus.

Han fremstilte seg levende. Det var ikke et bilde eller en film som rullet for deres øyne. Møtet var personlig, nærværende, fysisk og materielt. De talte og spiste sammen. Deres hender rørte ved ham. Han var ikke en ånd, men virkelig kroppslig tilstede. Oppstandelsen var legemlig.

I førti dager viste han seg for dem

Møtet med ham var ikke flyktig. Dag etter

dag i 40 dager viste han seg for dem. Av og til for en eller to, for flere kvinner, for de tolv apostlene og ved en anledning var hele 500 menn samlet da han viste seg for dem (1 Kor 15,6). Han var ikke lenger bundet av tid og rom. Disse dagene var knyttet til undervisning og opplæring, spørsmål og svar. Den Oppstandne Kristus utrustet apostlene sine. Nytt lys falt over Jesu gjerning, taler, lidelse, død og oppstandelse.

Med mange beviser

Noen tenker at troen er hevet over beviser, men Skriften knytter troen til beviser. Det var ikke disiplenes tanker som gjaldt, men hva de konkret hadde opplevd. Det gav troen bærekraft og vitnesbyrdet gjennomslagskraft.

“For det var ikke kløktig utenkte eventyr vi fulgte, da vi kunngjorde dere vår Herre Jesu Kristi makt og gjenkomst, men vi hadde vært øyenvitner til hans storhet” (2 Pet 1,16).

“Bevis” er et veldig sterkt ord på grunn-teksten. Ofte er det oversatt med et forsterkningsuttrykk. “Med klare bevis”, “med overbevisende bevis”, “med ufeilbarlige bevis”, “med sikre bevis” for å ta fram noen oversettelser som står til min disposisjon. Det skal si oss hvor innlysende klart det er at Jesus har stått opp igjen fra de døde. Det er ikke løse påstander. En tysk oversetter og språkspesialist forklarer at de er bevis med gjennomslagskraft.

Budskapet om Jesu oppstandelse fikk det romerske verdensrike til å ryste i sine grunnvaller. De kristne menighetene vokste fram som paddehatter rundt om i dette mektige imperium. De glade vitner som toget ut og forkynte budskapet om Jesu oppstandelse, overbeviste. La oss se litt på de mange bevisene som overbeviste tvilerne, gav lys og frimodighet. Denne sterke forkynnelse gav den klareste bekjennelse.

De historiske bevisene

1. Jesus var virkelig død. De romerske ekspertene på henrettelser undret seg over at

Jesus alt var død. Men de fastslo realiteten. For å være helt sikre, stakk de et spyd inn i hans hjerte og fikk den endelige bekreftelsen. Det fløt ut blod og vann (Joh 19,33-34).

Jesus ble begravet. Dermed var han skaffet bort fra denne verden.

Begravelsen er den offisielle stadfestelsen av døden. Da hører han ikke lenger til i denne verden. Livet er avsluttet.

Ingen drog hans død i tvil. Det er først i det siste århundrets astrologi og New Ages mystikere de har prøvd å skape myter om at Jesus ikke var virkelig død, men at han drog til Østen. Det savner ethvert innhold av sannhet.

2. Den tomme graven.

Steinen som var veltet fra graven, åpenbarte at Jesus ikke lenger var der. På stedet hvor han lå, var han ikke lenger. De som søkte Jesus i graven, søkte på feil sted.

Når vi sier at graven var tom, er det en sannhet med modifikasjoner. Graven var tom for Jesu legeme. Men han etterlot seg beviser på oppstandelsen.

Likklærne lå igjen. De talte sitt sterke språk om at det ikke hadde vært noe røveri av Jesu legeme. Duken som var lagt over Jesu ansikt, var brettet sammen og lagt for seg selv. Alt sammen taler om majestet og makt.

Likklærne var surret om det døde legeme som en bandasje. Etterpå ble det smurt inn med

salver som skulle bevare legemet. Dette laget et slags hylster.

Hva oppdaget de som kom inn i graven? Jo hylsteret lå der, men Jesu døde legeme var borte.

“Men Peter stod opp og løp til graven. Da han bøyde seg ned, så han bare linklærne. Han gikk så hjem, og undret seg over det som hadde skjedd” (Luk 24,12).

Johannes som følger etter Peter inn i graven, så og trodde (Joh 20,8). Likklærne var et overveldende vitnesbyrd. De var ikke til å komme forbi.

Menneskene som møtte ham

Jesus etterlot seg ikke bare spor som viste at han var oppstanden. Han kom selv til sine disipler. En hel rekke personer stod fram med selvolevelsens tyngde og sa: “Vi har møtt ham”.

Etter som dagene gikk, ble det stadig flere som kunne bære fram personlige vitnesbyrd om at de hadde møtt ham. Kvinner og menn i forskjellige situasjoner og på forskjellige steder.

De første som bar frem vitnesbyrdet, var kvinnene ved graven. Hvorfor Maria Magdalena var den første, vet vi ikke. Den kjente forkynneren og bibellæreren Peter Wilhelm Krummacher antyder at hun holdt på å gå under i fortvilelse. Hele hennes verden holdt på å rase sammen. Hun hadde som ingen annen i Jesu vennekrets, smakt mørkets krefter. Var

CD

”Jesu kjærlighet”
med sang av ungdomskoret Gledesbud.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Se annen kontaktinfo bakerst
i bladet (s. 31).

Kr 200,-

hun nå prisgitt dem på ny. Var befrieren borte? Da var alt håp ute, men hun fikk et levende møte med den oppstandne.

I oppstandelseskapittelet tar ikke Paulus med kvinnene som møtte Jesus. Ikke fordi han ikke kjente til det, men fordi kvinnene i den sammenheng ikke hadde juridisk kraft.

“og at han ble sett av Kefas, deretter av de tolv. Deretter ble han sett av mer enn fem hundre brødre på èn gang. Av dem lever de fleste ennå, men noen er sovnet inn. Deretter ble han sett av Jakob, deretter av alle apostlene. Men sist av alle ble han sett av meg da jeg var som et ufullbåret foster” (1 Kor 12,5-8).

De personlige møtene med Den Oppstandne var mange. For disiplene til Jesus åpenbarte han seg mange ganger.

Intet kunne stå seg mot det personlige vitnesbyrd. Jo, flere det gjaldt, jo sterkere ble overbevisningens tyngde. Når innvendingene kom: *“Døde står ikke opp”*, svarte de triumferende: *“Jo vi har møtt ham”*.

Jesus viste dem sine sår

Den Oppstandne viste seg fram som den korsfestede. Kristus blir alltid sett i sammenheng med korset sitt. Korsfestelsen er ikke noe han har lagt bak seg. Han er alltid knyttet til dette korset på Golgata. Han bærer merkene fra det.

Engler bringer denne hilsenen til kvinnene ved graven:

“Dere søker Jesus fra Nasaret, den korsfestede. Han er oppstått, han er ikke her” (Mark 16,6; Matt 28,5).

Evangeliet vi forkynner, er ordet om korset. Det er en Guds kraft til frelse. Ikke fordi historien ender på Golgata. Men fordi verket på Golgata er gjort evig i Den Oppstandne. Vi forkynner Kristus korsfestet, sier Paulus i 1 Kor 1,12.

Naglegapene og sidesåret talte sitt overbevisende språk til Jesu disipler. Om han kom inn gjennom stengte dører, var han ikke en ånd i betydningen et spøkelse eller et gjenferd. Det er Den Korsfestede Jesus Kristus som kommer dem legemlig i møte.

“Og da han hadde sagt dette, viste han dem

sine hender og sin side. Da ble disiplene glade, da de så Herren” (Joh 20,20).

“Se, mine hender og mine føtter, at det er meg selv! For en ånd har ikke kjøtt og ben, slik dere ser at jeg har” (Luk 24,39).

Når Jesus viser disiplene sine sår, nagle-gapene og sidesåret, er det nettopp for å få fram enheten i hans person. De skal ta på ham, spise og tale sammen.

Han er virkelig den samme personen som de hadde vandret med i omkring tre år. Kroppen hans ble pisket og slått. Korsets tunge byrde bar han på sin blodige rygg. Inn i dette legemet ble jernnaglene drevet og festet ham til korset på Golgata. Men nå stod han levende som det sterkeste bevis midt iblant dem. Han hadde gitt sitt legeme i døden og tatt det tilbake fra døden. Den Oppstandne triumferer som dødens beseirer.

Noen har tenkt at det menneskelig forsvant i døden og at bare det guddommelige overvant døden. Men Jesus gjør det ettertrykkelig klart at kroppen hans hadde gått gjennom døden, fra forgjengelighet til uforgjengelighet.

Samme legemet som har bar i tiden bærer han med seg i himmelen.

Fra en side sett kan vi undre oss over at Jesu herliggjorte legeme bar disse sår og merker etter henrettelse og tortur. Bibelen taler om at når menigheten, Kristi brud skal framstilles i herlighet, skal ethvert minne om fornedrelsen i denne verden være strøket bort. Han skal framstille menigheten for seg i herlighet uten plett eller rynke eller noe slikt (Ef 5,27).

Annerledes synes det å være med Jesus. Han bærer i sitt legeme selve beviset på at vår synd er sonet, og skylden er betalt. Han ER en soning for våre synder (Joh 2,2). Det er ikke bare noe han har gjort, men noe han er for all fremtid.

Johannes får i sine syner på Patmos se inn i himmelen og skildrer ham:

“Og jeg så - og se: Midt mellom tronen og de fire livsvesener og de eldste, stod det et lam, likesom det hadde vært slaktet” (Åp 5,6).

Lammet får oppmerksomheten. I himmelen

blir det tilbedt og lovsunget av en grunn.

“Fordi du ble slaktet og med ditt blod kjøpte oss til Gud av hver stamme og tunge og folk og ætt” (Åp 5,9).

Er det da underlig at vi også taler mye om Jesu sår. I dette budskap knyttes himmelen og jorden sammen.

De profetiske bevisene

Jesu hadde forutsagt sin lidelse, død og oppstandelse. Disiplene hadde hørt dette, men ikke forstått det. Først når de så kjensgjerningene og ble minnet om Jesu ord, forstod de sammenhengen.

Ganske tidlig i sin offentlige virkesomhet begynte Jesus å tale om dette.

“Jødene tok da til orde og sa til ham: Hva for tegn viser du oss, siden du gjør dette? Jesus svarte og sa til dem: Bryt dette tempel ned, så skal jeg gjenreise det på tre dager. Jødene sa da til ham. I førtiseks år har det vært bygd på dette tempel, og du vil reise det opp på tre dager? Men han talte om sitt legemes tempel. Da han var oppstått fra de døde, mintes hans disipler at han hadde sagt dette. Og de trodde Skriften og det ord Jesus hadde sagt” (Joh 2,18-22).

Dette blir tydeligere og tydeligere etter

hvert som Jesu disipler får mer og mer lys over Jesu gjerning. Da Peter hadde vitnet og sa at Jesus er Messias, den levende Guds sønn, talte Jesus åpnere med sine disipler om dette.

“Fra den tid begynte Jesus å gjøre det klart for sine disipler at han måtte dra til Jerusalem, og at han skulle lide meget av de eldste og yppersteprestene og de skriftlærde, at han skulle bli slått i hjel, og at han skulle oppstå på den tredje dagen” (Matt 16,21).

Det Jesus vitnet om seg selv og sin livs gjerning, gikk i oppfyllelse. Han bestod profettesten som Gud hadde talt om for å være en sann profet. Oppfyllelsen understreket at han er Sannheten. Alt det han sa og gjorde var sant, vitner hans disipler.

Englene som hadde vært vitne til hele Jesu gjerning og vitnesbyrd kunne derfor minne Jesu venner på hva Jesus hadde sagt.

“Kom i hu hvordan han talte til dere mens han ennå var i Galilea, da han sa: Menneskesønnen skal overgis i syndige menneskers hender, bli korsfestet og oppstå på den tredje dag. Da mintes de hans ord” (Luk 24,6-7).

Jesu ord og vitnesbyrd trådte nå fram i et nytt lys. Etter at de hadde fått Den Hellige Ånd som skulle minne dem om alt det Jesus hadde sagt og gjort, fikk de se alt i Guds lys.

Godt tilbud

Bestill Bibelsk Tro for 2022.
I tillegg får du nr 5 og 6 av 2021.

Postboks 67, 4349 Bryne eller e-post:
btpost@bibelsk-tro.no

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 67
4349 Bryne

Betales med giroblankett som følger med første tilsendte blad.

Navn: _____

Adr: _____

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

En ny åndelig verden åpnet seg for deres øyne.

Skriftens vitnesbyrd om oppstandelsen er bevis

Dette tar apostelen Paulus fram i sitt store oppstandelseskapittel i 1 Kor 15. Det som skjedde i og med Jesu gjerning var omtalt og forutsagt av de hellige Guds menn, profeter og salmediktere.

“For jeg overgav dere blant de første ting det som jeg selv mottok: At Kristus døde for våre synder etter Skriftene, og at han ble begravet, og at han oppstod på den tredje dag etter Skriftene” (1 Kor 15,3-4).

Hele Jesu gjerning til vår frelse var nøye i samsvar med Skriftene. Dette kommer fram både i direkte utsagn og i eksempler i profetenes liv. Mest iøynefallende er Jonas som var tre dager og tre netter i havets dyp, før han ble spydd ut på land og gikk fornyet til sin profetiske gjerning. Jesus sier at han skal på samme måte være tre dager og tre netter i jordens skjød.

Det nye testamentet forteller oss at Salme 16 taler om Kristus. Peter siterer fra den i sin pinsetale og Paulus siterer fra den da han taler til folket i Antiokia i Pisidia (Apg 13). Vi tar med det som taler om Jesu oppstandelse.

“For du skal ikke overgi min sjel til

dødsriket. Du skal ikke la din hellige se tilintetgjørelse” (Apg 16,10).

Etter at Jesus var oppstått var det om å gjøre for ham at hans disipler skulle se sammenhengen mellom hans oppstandelse og Skriftens vitnesbyrd.

På veien ut til Emmaus hold han en bibeltime for de to nedtrykte disiplene.

“Da sa han til dem: Så uforstandige dere er, og så trege i hjertet til å tro alt det som profetene har talt! Måtte ikke Messias lide dette og så gå inn til sin herlighet? Og han begynte fra Moses og fra alle profetene og utla for dem i alle Skriftene det som er skrevet om ham” (Luk 24,25-27).

Da Jesus åpenbarte seg for sine tolv disipler, var det maktpåliggende for ham at de skulle se det som hadde skjedd i Skriftens lys. Han åpnet opp for dem slik at de fikk se både de store linjer og den indre sammenheng.

La oss ta med litt fra Jesu undervisning til sine disipler.

“Så sa han til dem: Dette er mine ord, som jeg talte til dere mens jeg ennå var hos dere, at alt det måtte oppfylles som er skrevet om meg i Mose lov og profetene og salmene. Da åpnet han deres forstand, så de kunne forstå Skriftene. Og han sa til dem: Så står skrevet, at Messias måtte lide og oppstå fra

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord
Bankkontonr. 3201.59.73713
Vipps: 538699 mrk. Støttefondet

de døde den tredje dag” (Luk 24,44-46).

Når vi står innfor dette mektige vitnesbyrd

var det nok til å overbevise disiplene og det er mer enn nok til å overbevise meg. □

Er du forberedt på å dø?

Om det eneste som holder, når døden kommer nær

AV MARTIN LUTHER

«Herren er min klippe og min festning og min frelser; min Gud er min klippe, som jeg setter min lit til, mitt skjold og min frelses horn, min borg.» (Sal 18,3).

Døende som er uten tro, har ikke annet for øye enn torden og lynild, Helvetes ild og Guds vrede. De føler ikke annet enn døden.

Hvorfor? Fordi Gud taler med dem og holder loven fram for dem. Så erkjenner de det de har gjort, og deres samvittighet vet hvilke byrder de bærer. For Gud har åpenbart loven for dem. Så er det ingen ro, men kun flukt, frykt og beven, slik som med Adam i Paradis. Han gjerne ville ha flyktet over alle fjell da han hørte Gud tale. Paradis ble for trangt og han kunne ikke slippe unna.

Vi vet at det er slik, men vi tenker ikke på det, for vi har ikke erfart det. De som har erfart det - de som virkelig har prøvd å være i ulykke, i havsnød, i livsfare, i kamp mot en dødbringende sykdom - de kan tale om hvilken tilstand et menneske i slik en situasjon er i overfor Gud. Hvordan man ikke klynger seg til Ham, men flykter for Ham som for den onde Satan.

Hvordan blir man beredt på å møte Gud? Hvordan forbereder man seg på å dø?

Mange trøster seg i dag til den tanke at «vi får gjøre så godt vi kan».

Men de som sier slik, snakker slik en blind taler om farger. De vet ikke hva de snakker om. For når de har forberedt seg på aller beste måte og gjort seg ferdig med alt sitt, vil de oppleve at når det virkelig gjelder – når de står foran møtet med den Hellige – så blir hele verden

for trang. Så må de forgjeves flakke om og lete etter en fluktvei som ikke finnes.

Å berede seg selv til døden med egne krefter, kan ikke bestå for Gud, det holder ikke. Når døden virkelig trer oss nær, så forsvinner alt sammen som dugg for solen. Om jeg så svettet blod og pinte meg selv til døde, så forsvinner alt sammen når døden nærmer seg. Da kan intet stanse frykten og Guds vrede.

Hva hjelper det meg da om jeg så pinte meg selv til døde, når jeg ikke blir et hakk forbedret ved det?

Nei, intet ord og ingen gjerning kan gjøre det. Bare Jesus kan utrette det jeg ikke kan. Han kan jeg få kjenne som min bror og venn og si til Gud: «Herre, jeg kjenner ingen, hverken i himlen eller på jorden som jeg kan trøste meg til og ta min tilflukt til, andre enn deg alene ved Jesus».

Jeg må kle meg naken. Jeg må si meg fri fra alle venner, fra enhver gjerning og fortjeneste. Herre, jeg har ingen annen tilflukt: Jeg må ile til ditt skjød der din Sønn sitter.

Hvis jeg ikke hadde dette håp så var jeg fortapt. □

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Carl Fr. Wisløff (1908-2004)

Født i Drammen., Teologisk embetseksamen 1931. Dr. theol. 1958. Prest 1932-47. Rektor ved MF 1947-61. Professor i kirkehistorie 1961-75. Har skrevet mange bøker og artikler.

Fredrik Wisløff 1904-1986

Cand. theol, 1928. Lærer, prest, reisepredikant og forfatter.

Gunnar Holth

Født 1946 i Råde. Kristelig Gymnasium 1963-66. Oslo off. lærerskole 1966-69. Kristendom grunnfag ved NLA 1969-70. Lærer/husfar ved Fjellhaug skoler og studentheim 1970-73. Lærer. Medlem av NLMs hovedstyre 1976-82. Fritidsforkynner.

Hans Erik Nissen (1938-2016)

Cand.theol. ved København Universitet

1965. Sogneprest i København 1966 -70. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970-2003.

Kjell Dahlene

Født 1944 i Porsgrunn. Har vært forkynner, ungdomsarbeider, områdesekretær og bysekretær. Lærer/ rektor ved Fjellheim bibelskole 1984-87 og 1994-95. Nå fritidsforkynner.

Martin Luther (1483-1546)

Tysk prest og kirkereformator.

Niels Peder Madsen (1860 – 1916)

Dansk prest og forfatter

Olav Nergård (1903-1991)

Norsk gårdbruker og dikter.

Ove Eikje

Født 1957 i Tysvær. Lundeneset handelsskole 1974-76. Fjellhaug Bibelskole 1976-77. Har jobbet som abonnementssekretær, journalist og redaksjonssekretær i Utsyn, info-leder og markedsjef i Lunde Forlag, og journalist i Kristelig Pressekontor (KPK) og Dagen.

Per Bergene Holm

Født 1964 i Larvik. Fjelltun bibelskole 1983/84. Mellomfag hebraisk 1987. Teologisk embetseksamen 1988. Feltprest 1988-90. Grunnfag nordisk og historie 1989. Ped.sem. 1990. Lektor ved Kvitsund gymnas 1990-92. Rektor ved Bibelskolen på Fosnes fra 1992.

Trygve Bjørkrheim (1904-2001)

Cand. theol. Redaktør i "Utsyn" (NLM), forkynner, lærer og dikter.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	13. mars	11.00	Steinar Handeland
Søndag	20. mars	11.00	Gunnar Soppeland
Søndag	27. mars	11.00	Oddvar Dahl
Lørdag	02. april	19.30	Dagfinn Natland og Torvald Kjetilstad
Søndag	03. april	11.00	Dagfinn Natland og Torvald Kjetilstad
Onsdag	06. april	19.30	Bibelgruppe
Søndag	10. april	11.00	Olav Hermod Kydland. Nattverd
Langfred	15. april	11.00	Jakob Trodahl
1.Påsked	17. april	11.00	Gunnar Soppeland
Søndag	24. april	11.00	Curt Westman
Fredag	29. april	19.00	Leif Nummela. Flymisjonen
Søndag	01. mai	11.00	Kjell Skartveit
Onsdag	04. mai	19.30	Bibelgruppe
Søndag	08. mai	11.00	Lorents Nord-Varhaug
Søndag	15. mai	11.00	John Peder Samdal

På nettstedet www.begynn.no finner du alltid oppdatert møteoversikt!

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høiby.

Kr 160,-

Jesu kjærlighet

CD med sang av ungdomskoret Gledesbud
fra Namsos. Utgitt på Basunen forlag.

Kr 200,-

Porto kommer i tillegg til
de ulike priser på
bøker og CDer!

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Bankgironummer: 3290.07.77786

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Ditt altar, Kristus, var ein kross

Ditt altar, Kristus, var ein kross.
Der sårt du leid og blødde.
Der gav du livet ditt for oss,
då hjarteblodet flødde.

Din klednad var ein klungarkrans,
din prydd var harde naglar.
Di ros var spottord utan stans,
og håneorda haglar.

Men der du ærekruna vann –
ein heider utan like –
ei evig frelsa for oss fann
i Guds og Kristi rike.

Me lovar deg, vår Herre Krist,
som valde klungerkrona.
På ferdi her, hjå deg til sist
skal evig lovsong tona.

